

РЕШЕНИЕ

№ 41053

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **9727** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. със ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. А. (на лат. А. А.), гражданин на С., [дата на раждане] в И., малолетен, чрез неговата майка и законен представител К. А. (на лат. К. А.), гражданка на С., [дата на раждане] в [населено място], С., чрез адв. Д. И. И. – А. - САК, срещу отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“, постановен на 31.07.2025 г. от длъжностно лице, Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в А., Х. кралство Й., по подаденото на 03.02.2025г. заявление от А. А. до Посолството на Република България в [населено място].

С жалбата се твърди, незаконосъобразност на издадения административен акт, като издаден при допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правните разпоредби, без да е извършен фактически и правен анализ на представените от заявителя документи. Излагат се доводи, че с отказа се засяга в значителна степен, повече от необходимото, правото на личен и семеен живот на неговия адресат по смисъла на чл. 8, §1 и §2 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС). Нарушението на чл. 8, §1 от ЕКЗПЧОС е довело до засягане на законните права на малолетно дете и на неговото семейство, тъй като в следствие на постановеният отказ е последвало принудително разделяне на семейството и трайно откъсване на съпругата и децата от баща им. Сочи се, че съгл. чл. 24 от Хартата на основните права на Европейския съюз, децата имат право на закрила и на грижите, необходими за тяхното благоденствие, като в чл. 9 §1 от Конвенцията за правата на детето, държавите страни по конвенцията, осигуряват детето да не бъде разделяно от родителите си против тяхната воля освен

когато това е необходимо за защита на висшите интереси на детето. Съгласно чл.2, буква „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държавата – членка на членове на семейството на гражданин на трета държава, пребиваващ законно в тази държава –членка, с цел съхранявайки единството на семейството. Твърди се, че постановеният отказ, при така визираните цели в преамбюла на съюзният акт на вторичното европейско законодателство, не съответства на преследваната законова цел, което е самостоятелно отменително основание по чл. 146, т.5 от АПК. Във връзка с последното се позовава на решение №11519/05.11.2024г. на председателя на Държавната агенция на бежанците при Министерски съвет (ДАБ при МС), с което на бащата Т. А. А., на които е предоставен хуманитарен статут в Република България е разрешено да се събере със семейството си на територията на Република България.

В съдебно заседание оспорващата страна се представлява от процесуален представител адв. И. – А., която поддържа жалбата и възразява срещу приемането на писмото на заместник-председателя на ДА „НС“ с рег. № М-10426/15.10.2025 г. и прилагането му като доказателства по настоящото дело, тъй като то се отнася по заявление на лицето К. А. (К. А.), родено на 20.01.1997 г., а не до заявлението на доверителя й А. А. /А. А./, [дата на раждане] Жалбата срещу цитираното в писмото заявление е предмет на адм. д. № 8826/2025 г. по описа на АССГ, 34 състав. Оспорва датата на постъпване на същото писмо в АССГ на 13.10.2025 г., и тази на издаването му на 15.10.2025 г. При тези обстоятелства, моли писмото на ДА„НС“ с рег. № М-10426/15.10.2025г. (л.104), заедно с приложението към него да бъде изключено от доказателствата по делото. В представени писмени бележки от 03.12.2025г. изразява становище, че от административната преписка и от събраните доказателства не се установява наличие на основанията, на които е постановен процесният отказ. Отново сочи, че за майката на жалбоподателя се води отделно производство и че посоченото писмо на ДА„НС“ с рег. № М-10426/15.10.2025г. (л.104) е за нея а не за доверителят й А. А.. Навежда твърдения, че безспорно, с оспореният акт се засягат основни права на доверителят и по чл. 8, §1 от ЕКПЧ, тъй като по делото не се установяват предпоставките за допустима намеса по чл. чл. 8, §2 от ЕКПЧ. Иска съдът да постанови отмяната на отказа и да върне преписката на административния орган с указания при липса на други законови пречки да издаде в определен от него съгл. чл. 174 от АПК срок, исканата виза. Не претендира разноси.

Ответната страна - Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в А., Х. кралство Й., в съдебно заседание не се явява, не се представлява. С представената административна преписка депозира молба, чрез пълномощник - гл. специалист в отдел „Национален визов център“, дирекция „К. отношения“ в МВР, магистър по право И. А., да бъде задължена ДА“НС“ да представи документи и изразеното становище в резултат на проведената съгласувателна процедура по заявлението на апликанта.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 87-ми състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 03.02.2025г. А. А., малолетен, действащ чрез своята майка и законен представител К. А., е кандидатствал за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип “D”. Към заявлението са представени документите от административната преписка, включващи: национален паспорт на апликанта (л.57-2), издаден от компетентните власти на Сирийска арабска република; застрахователна полица №21900А34320 за медицински разходи на името на А. А., решение №11519/05.11.2024г. на председателя на ДАБ при МС, копие от карта на чужденец с хуманитарен статут Т. А. А. с ЕГН [ЕГН](л.58), копие от свидетелство за семейно положение.

По заявлението е постановен отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ издаден от М. Г., Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в А., Х. кралство Й.. Като правно основание за отказа са посочени разпоредбите на чл. 10, ал. 1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – „представените документи и направените от апликанта заявления не доказват надеждно и убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Няма осигурена издръжка през време на пребиваването си в страната. Налице са основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза и истинността на тяхното съдържание. Има данни, че целта на влизането е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава“.

Дирекция "Миграция" на МВР посочва с писмо по делото, че не участва в националното консултиране по издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание решения за събиране на семейства от ДАБ при МС. ДА„НС“ уведомява с писмо рег. № 10426/13.10.2025г. от зам. Председателя на ДА„НС“, подписано на 15.10.2025г. че в хода на съгласувателната процедура по подаденото заявление № АММ25000352V относно апликанта К. А. е изразявала становище, като е дала отрицателно становище, представя копие от писмо с вх. № М-7383/11.07.2025г.

При така установените факти, Административен съд София-Град обосновава следните правни изводи:

Данни по делото за връчване на оспорения отказ се извличат от посоченото отразяване върху заявлението за кандидатстване за виза, че отказът е връчен по e-mail на 31.07.2025г. (л.55). Отказът е издаден на 31.07.2025 г., доколкото жалбата е подадена директно в АССГ на 12.08.2025 г., съдът счита, че същата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Същата е срещу подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което жалбата е процесуално допустима. Видно от подаденото заявление за виза, същото е за издаването на виза тип „Д“. Съгл. разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. В тази връзка съдът намира, че жалбата е допустима съобразно чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, тъй като в нея са наведени основания, че жалбоподателят е лишен от възможността да бъде със семейството си, като по този начин, е нарушено правото му на зачитане на личния и семеен живот съгл. чл. 8, ал.2 от ЕКЗПЧОС.

Жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество, същата е основателна.

Правни изводи на съда по законосъобразността на оспореният отказ:

Закона за чужденците в Република България урежда редът и условията, при които чужди граждани пребивават на територията на Република България. Разпоредбата на чл. 9а от ЗЧРБ регламентира видовете издавани визи за пребиваване на територията на страната. Визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи (чл. 10, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н.)).

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Н. - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който, в случаите на отказ за издаване на виза, на някои от основанията изрично и изчерпателно посочени в чл.10, ал.1 от ЗЧРБ, се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското

представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В този формуляр се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице. Компетентният административен орган разполага с оперативната самостоятелност да прецени, налице ли са основанията по смисъла на чл.10, ал.1 от ЗЧРБ и чл.34 от Н..

В настоящия случай административният акт е подписан от издаден от М. Г., Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в А., Х. кралство Й., който е оправомощен от Посланика на Посолство на Република България в А., да подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от Н. съгласно представени по делото заповеди (л.80-83).

Спазена е установената писмена форма на административния акт: отказът е на стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Актът носи подписа на неговия издател и в него е указан редът за обжалването му. Съдържат се една част от реквизитите по Приложение № 7 от Н., изискуеми и от общите изисквания на АПК, като в съобразителната му част са посочени датата на подаване на заявлението от чужденеца; правното основание за издаването му и приетите от органа фактически основания. В оспорения отказ ответникът е визирал четири от тях, като причина за постановяването му, а именно: чл. 10 ал.1, т. 9, т. 17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ. Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 9 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане. В представеното заявление е посочено, че разходите за пътуване и престой по време на престоя на кандидата са покрити от неговия баща, както и че е осигурено настаняване. В тази връзка от апликанта е представен Трудов договор на бащата на А. А., Договор за наем на апартамент в С. и застрахователна полица № 21900A34320 издадена от ЗК „УНИКА“ АД. Същата е на името на апликанта със срок на застраховката от 10.03.2025г. до 09.03.2026г. и застрахователно покритие 30000Евро за неотложни медицински разходи вследствие на заболяване и злополука и разходи, които може да възникнат във връзка с транспортиране и репатриране по медицински причини, вкл. в резултат на заболяване COVID-19, 1000 Евро при смърт от злополука и 300 Евро за спешна стоматологична помощ.

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ, се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него. Към заявлението за виза е представено решение №11519/05.11.2024г. на председателя на ДАБ при МС, (с което на основание чл. 34, ал. 1 и 2 от ЗУБ е разрешено на бащата Т. А. А., на които е предоставен хуманитарен статут в Република България, да се събере със семейството си на територията на Република България, в това число: съпругата му К. А. Х., и техните деца: А. Т. А. и О. Т. А.)(л.58-2-л.59), към него е представен и договор за наем на апартамент в [населено място] от дата 15.09.2025г. с наемател: бащата на оспорващия А. А..

Съгласно чл. 10, ал. 1, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза, когато има данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава и отказва се издаване на виза, когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване. Последните две правни основания, явяващи се причини за

отказ, маркирани от законодателя в посочената правна норма, съдът намира, че не са отнесени към конкретните факти, заявени в представените от молителя документи. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Не се сочи, кои изявления и кои документи не представляват годно доказателство относно намерението и целта на пътуване на лицето. Съответно кои са липсващите документи, които е следвало да бъдат представени в хода на адм. производство, за да се одобри заявлението за виза. Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип "D" в този смисъл е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение). Със заявлението си А. А. е посочил, че целта на пътуването е събиране на семейството. В дадения случай, административният орган изобщо не е взел предвид, наличието на стабилен административен акт – №11519/05.11.2024г. на председателя на ДАБ, с което на бащата Т. А. А., на които е предоставен хуманитарен статут в Република България е разрешено да се събере със семейството си на територията на Република България, в това число съпругата му К. А. Х., и техните деца: А. Т. А. и О. Т. А.. Родствената връзка между Т. А. А., съпругата К. А. Х. и тяхното дете А. Т. А. е доказана и е преценена при издаването на решението за събиране на семейството. Съгласно разпоредбата на чл. 34, ал. 7 от ЗУБ, визи на членовете на семейството се издават след разрешението по ал. 2 и 4 от българските дипломатически или консулски представителства. Видно от посочената разпоредба, издаването на виза, не е поставено под условие, а следва задължително да се издаде такава, след като компетентен орган, предоставящ международна закрила е преценил, че са налице предпоставките по закона, да се събере едно семейство. В потвърждение на горното е писмо от ДАБ при МС до Директора на Дирекция „К. отношение“ - МВНР, че във връзка с предоставено разрешение по молба на Т. А. А., за събиране на семейството, на сирийският гражданин с предоставен хуманитарен статут, семейните връзки са установени и моли за съдействие Посолството в Република България в [населено място], Й. за издаване необходимите документи за пътуване при поискване на съпругата и децата на Т. А. А. (л.31).

С оглед на гореизложеното съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 2 от АПК поради неспазване на изискванията на чл. 59 ал.2 т.4 АПК. Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл. 146, т. 2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл. 146, т. 3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него.

Относно спазването на административно - производствените правила, предвидени в чл. 1, т. 4 и чл. 3 ал.1 от Инструкция № КОВ-04-02-351 от 15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи, с която се уреждат условията и редът за съгласуване на приети заявления за издаване на визи за дългосрочно пребиваване (вид "Д") по чл. 15, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ). В процесния случай искането е било именно за издаването на подобен вид виза. Процедурата по съгласуване на молби за визи по чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ се регламентира в глава пета от инструкцията.

От събраните по делото доказателства се установява неспазването на посочената

процедура, с писмото на заместник-председателя на ДА „НС“ с рег. № М-10426/15.10.2025 г. и приложението към него е видно, че в хода на съгласувателната процедура по подаденото от апликанта заявление № АММ25000352V, агенцията е изразявала становище по отношение на лицето гражданка на С. – К. А., като е изразено отрицателно становище. Не е видно да е изразено становище по отношение на апликанта А. А.. В тази връзка съдът счита, че възраженията на жалбоподателя, че становището на ДА „НС“, изразено в горе- посоченото писмо относно майката на апликанта, не касае детето А. А., е правилно. При тези обстоятелства същото е неотнормимо към настоящия случай и не следва да бъде вземано предвид. Относно съответствието с материалния закон, съдът констатира нарушение поради следното:

Жалбата е допустима по силата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, следователно съдът дължи произнасяне и по съдържащото се в нея оплакване за нарушение на правото на личен и семеен живот на жалбоподателя. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЕКПЧ " всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията", като съгл. ал. 2 на същия член, намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника по делото.

Принципът за „висшия интерес на детето“, установен в чл. 3, пар. 1 на Конвенцията на ООН за закрила на детето, е от основополагащо естество и всички публични органи следва да му отдават първостепенно значение, когато предприемат мерки, свързани с деца. В коментара на конвенцията на комитета по правата на детето (CRC/C/GC/12 29 май 2013 г.) се посочва, че член 3, параграф 1 има за цел гарантиране на разглежданото право във всички решения и действия, отнасящи се до децата. Според чл. 3, пар. 2 от Конвенцията, държавите – страни по нея се задължават да осигурят на детето такава закрила и грижи, каквито са необходими за неговото благосъстояние, като се вземат предвид правата и задълженията на неговите родители, законни настойници или на другите лица, отговорни по закон за него, и за тази цел те предприемат всички необходими законодателни и административни мерки. В този смисъл, задължението на държавите надлежно да се съобразяват с най-добрите интереси на детето е комплексно и обхваща всички обществени и частни институции за социално подпомагане, съдилища, административни и законодателни органи, включващи процедури свързани с деца или отнасящи се до тях.

След приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството съгл. разпоредбата на чл. 8, ал. 5 от ЗЧРБ на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл. 20, ал. 1, т. 2 от Н.). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 г. относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците, поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството.

Събирането на семейството при всички случаи трябва да визиращ членовете на семейното ядро, а именно баща, майка и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). В разпоредбите на Съображение 14 и чл. 5, пар. 4 от Директива 2003/86/ЕО е въведено изискване за надлежно мотивиране на решението за отказ на заявлението. Държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството, съгласно предвижданията на акта, на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл. 6, пар. 1). В настоящия случай, административният орган не е посочил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл. 170, ал. 1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказа за несъответен на преследваната законова цел – самостоятелно отменително основание по чл. 146, т. 5 от АПК. "Събиране на семейство", съгласно чл. 2, б. "г" от Директива 2003/86/ЕО, означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице.

Съдът намира за житейски неправилен и в противоречие с целта на закона, на малолетно дете, да се откаже издаване виза, за дългосрочно пребиваване, при положение, че на бащата на същото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на него е издадено решение на Председателя на ДАБ при МС, с което му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си и с две си малолетни деца, едно от които е жалбоподателят. Видно от представените доказателства и при разгледаните обстоятелства по делото, бащата на жалбоподателя работи от една година на територията на Република България. Осигурил е условия да събере семейството си, като е наел жилище, получил е и официално разрешение за това по предвидения законов ред. С обжалвания отказ семейството му е принудено да остане разделено. Настоящия съдебен състав счита, че в конкретния случай, безспорно се нарушават в значителна степен, повече от необходимото права, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, постановеният отказ за издаване на виза е несъмнено в противоречие с висшия интерес на детето, а именно да живее и да бъде възпитавано и от двамата си родители в нарушение на чл. 8 от ЕКПЧ и Конвенцията на ООН за закрила на детето.

С оглед изложеното съдът прави извод, че отказът е бланкетен и необоснован. В оспореният отказ липсват конкретни и ясни мотиви, бланкетните фактически такива не са подкрепени, чрез представяне на достоверни и надеждни доказателства и не кореспондират с представените към преписката документи. При тези обстоятелства, съдът намира, че отказът е незаконосъобразен, тъй като е издаден в противоречие с материалния закон, липса на форма както и при неизяснени обстоятелства. Когато се отказва предоставянето на определено право, следва за лицето на което същото е отказано, да е ясно посочена причината за това, тя да е конкретна и съотносима към неговата хипотеза. Мотивите е желателно да са изложени в самия акт, по изключение да

се намират в друг документ от административната преписка, към който се препраща, докато в настоящият случай липсват.

В заключение, доказателствената тежест за причините за постановяване на отказа е на ответника. Той следва да установи наличието на обстоятелствата по чл. 10 ал.1, т. 9, т.17, т. 22 и т. 24 от ЗЧРБ, за което са дадени указания от съда. В проведеното съдебно оспорване, ответникът не ангажира доказателства - освен посоченото искане за предоставеното отрицателно становище от ДА„НС“ по отношение на майката на апликанта, което в случая е неотнормимо към подаденото конкретно заявление за издаване на виза на детето А. А..

Поради естеството на административния акт, което не позволява решаване на въпроса по същество, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК, административната преписка следва да се изпрати на административния орган, със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. При новото разглеждане на заявлението на жалбоподателя, административният орган следва да извърши преценка на относимите факти, във връзка с приложението на ЗЧРБ и нормите му, съответстващи на посоченото от заявителя основание за издаване на виза и съобразно мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК жалбоподателят има право на разноски, но такива не се претендират, поради което не следва да се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Първо отделение, 87-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. А. (на лат. А. А.), малолетен, гражданин на С., [дата на раждане] в И., действащ чрез неговата майка и законен представител К. А. (на лат. К. А.), гражданка на С., [дата на раждане] , отказа за издаване на виза “D”, постановен на 31.07.2025г. от консулско длъжностно лице - Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в А., Х. кралство И., по подаденото от А. А. на 03.02.2025г. заявление до Посолството на Република България в [населено място].

ИЗПРАЩА делото като преписка на Завеждащ консулска служба при Посолството на Република България в А., Х. кралство И., за ново разглеждане на подаденото на 03.02.2025г. заявление от А. А. (на лат. А. А.), чрез неговата майка и законен представител К. А. (на лат. К. А.), при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 174 от АПК, 14-дневен срок, от влизане в сила на настоящето решение, за издаване на искания административен акт – виза за дългосрочно пребиваване.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: